

ваха да наблюдаватъ отъ окопитѣ, ние извършвахме редовно дневнитѣ и нощни провѣрки и повече нищо. Е, разбира се, отъ време на време ще пукне нѣкоя пушка, картечница ще протрака въ нощта, снарядъ високо ще профучи, но това е толкова естествено. Редовно, като автомати, обѣдъ и вечерь се събирахме въ циментовия погребъ — столътъ ни за храна, и тукъ именно шегобийцитѣ движеха живота на фронта за хубаво или зло.

Трѣбва да се знае, че шегобийцитѣ сж хората, които съвсемъ неотговорно извършватъ крачката отъ великото до смѣшното или отъ обикновеното до трагичното. Та и Ицата — този шегобиецъ, за когото читателитѣ на тѣзи разкази сж чули вече, бѣше си навилъ на прѣстъ да докара на позицията ни важенъ гостъ — голѣмо, дългобойно оржие. Шегали или нужда го подтикваше къмъ това — никой не разбра, но той продължаваше да смуче лулата си, да премигва съ сивитѣ си като на мушморокъ очи и да си мърмори, безъ да обръща къмъ нѣкого глава.

— Я, хаджи Стефановъ, стига си дѣвкалъ подъ мустакъ, ами кажи, както подобава на офицеръ . . . ужъ Божемъ си билъ председател на сждъ, говорилъ си винаги открито, а сега скимтишь, — закачи го дружинниятъ командиръ.